

Sygn. akt V U 984/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 kwietnia 2018 r.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Regina Stępień

Protokolant: star. sekr. sądowy Justyna Alfawicka

po rozpoznaniu w dniu 11 kwietnia 2018 r. w Legnicy

sprawy z wniosku J. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o emeryturę

na skutek odwołania J. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 27 listopada 2017 r.

znak (...)

I. zmienia decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. z dnia 27 listopada 2017 r. znak (...) w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy J. B. prawo do emerytury od dnia 28 listopada 2017 r.,

II. stwierdza, iż organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w przyznaniu prawa do świadczenia.

SSO Regina Stępień

Sygn. akt V U 984/17

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. decyzją z dnia 21 listopada 2017 r. znak (...) po rozpatrzeniu wniosku z dnia 20 listopada 2017 r. odmówił wnioskodawcy J. B. prawa do emerytury, ponieważ do dnia 1 stycznia 1999 r. ubezpieczony udowodnił 13 lat, 2 miesiące i 29 dni pracy w warunkach szczególnych wobec wymaganych 15 lat.

Ubezpieczony odwołał się od przedmiotowej decyzji wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie mu prawa do emerytury.

W uzasadnieniu wskazał, że posiada 15 - letni okres pracy w szczególnych warunkach, gdyż był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w L..

W odpowiedzi organ wniósł o oddalenie odwołania z przyczyn wskazanych w zaskarżonej decyzji. Jednocześnie organ wskazał, że nie rozpatrywał jako pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia wskazanego w odwołaniu tj. od 12 sierpnia 1977 r. do 3 września 1982 r. w Przedsiębiorstwie (...) w L. na stanowiska elektromontera, bowiem

za te okresy wnioskodawca nie przedłożył żadnych dokumentów na potwierdzenie takiej pracy w tym wymaganego świadectwa pracy w warunkach szczególnych.

Sąd ustalił:

Wnioskodawca J. B. urodzony (...), wiek 60 lat ukończył (...) Wnioskodawca przystąpił do OFE, jednocześnie wniósł o przekazanie środków tam zgromadzonych na dochody budżetu państwa. Ubezpieczony bezspornie udowodnił 13 lat, 2 miesiące i 29 dni pracy.

/ bezsporne a ponadto akta ubezpieczeniowe/

Wnioskodawca w okresie od 12 sierpnia 1977 r. do 3 września 1982 r. zatrudniony był w Przedsiębiorstwie (...) w L. na stanowisku elektromontera. Wnioskodawca był członkiem jedenastoosobowej brygady elektromonterów. Brygada wnioskodawcy zajmowała się pracami spawalniczymi, montażowymi, remontami na kopalniach, na flotacji, Na flotacji ubezpieczony razem z pozostałymi członkami brygady w pierwszej kolejności budował urządzenia, a potem pracował przy remontach tych urządzeń. Wnioskodawca uczestniczył w kładzeniu linii kablowych związanych z zasilaniem kopalni w energię elektryczną o różnym stopniu napięcia. Wszystkie te prace spawalnicze, remontowe, jak również montażowe dotyczyły doprowadzenia energii elektrycznej do kopalni i wszystkich urządzeń w kopalni. W kopalni w S. wskazane prace brygada wykonywała na etapie budowy kopalni. Montażowcy stawiali całą strukturę, a wnioskodawca wraz z pozostałymi członkami brygady strukturę związaną z elektrycznością. Ubezpieczony wykonywał prace na wysokościach, w kanałach a nadto prace związane z zasilaniem szybów kopalnianych. Ubezpieczony nie miał uprawnień spawalniczych. Miał natomiast uprawnienia SEP-owskie. Wnioskodawca otrzymywał także dodatek szkodliwy liczony w odniesieniu do stawki godzinowej oraz mleko i talony z karty górnika.

Dowód:

- dokumenty w aktach osobowych ubezpieczonego w tym świadectwo pracy;
- przesłuchanie świadka Z. C., e-protokół z dnia 11 kwietnia 2018 r. 00:05:12 i nast. (k.18v);
- przesłuchanie świadka R. K., e-protokół z dnia 11 kwietnia 2018 r. 00:15:46 i nast. (k. 18v-19);
- przesłuchanie wnioskodawcy, e-protokół z dnia 11 kwietnia 2018 r. 00:23:42 i nast. (k.19).

Sąd zważył:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Obowiązująca od 1 stycznia 1999 r. ustawa o emeryturach i rentach z FUS przewiduje różne podstawy nabycia prawa do emerytury, uzależniając je od daty urodzenia ubezpieczonego. Osoby urodzone po 31 grudnia 1948 r. – jak wnioskodawca – generalnie nabywają prawo do emerytury powszechnej w chwili osiągnięcia wieku emerytalnego, który został określony w art. 24 tej ustawy (65 lat dla mężczyzn).

Cytowana wyżej ustawa emerytalna dla osób urodzonych po 31 grudnia 1948 r. przewiduje jednak dodatkowo możliwość nabycia prawa do emerytury w tzw. obniżonym wieku emerytalnym, z tytułu pracy w warunkach szczególnych lub szczególnym charakterze na podstawie art. 184 tej ustawy. Wobec nieosiągnięcia przez wnioskodawcę powszechnego wieku emerytalnego, sporną kwestią pozostawało więc, czy spełnia on warunki do nabycia świadczenia tzw. obniżonym wieku emerytalnym.

Zgodnie z treścią przepisu art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40 wskazanej ustawy, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat – dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy,

o którym mowa w art. 27, tj. 25 lat dla mężczyzn. Emerytura, o której mowa wyżej, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu.

Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 32 ust. 1 cyt. ustawy emerytalnej, ubezpieczonym urodzonym przed 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1. Wiek emerytalny, o którym mowa we wskazanym przepisie, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom zatrudnionym w szczególnych warunkach przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych, tj. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Zgodnie z § 4 tego rozporządzenia pracownik, który wykonywał pracę w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn oraz ma wymagany okres zatrudnienia 25 lat, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Przy czym, zgodnie z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

W sprawie sporne było jedynie to czy wnioskodawca ma wymagany okres 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W ocenie Sądu wnioskodawca wykazał, że posiada 15 – letni staż pracy w szczególnych warunkach. Sąd za pracę w szczególnych warunkach uznał okres zatrudnienia od 12 sierpnia 1977 r. do 3 września 1982 r. w Przedsiębiorstwie (...) w L. na stanowisku elektromontera. Prace wykonywane przez ubezpieczonego Sąd zaklasyfikował jako prace przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej i ciepłej oraz przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych. Ww. prace są wyszczególnione w Dziale II Wykazu A do Rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Dokonując oceny powyższej oceny pracy wnioskodawcy Sąd w całości oparł się na zeznaniach świadków oraz wyjaśnieniach wnioskodawcy. Wezwani świadkowie szczegółowo opisali jaki był zakres i charakter prac wykonywanych przez wnioskodawcę a nadto jakie dodatki z tytułu pracy w szczególnych warunkach otrzymywał ubezpieczony.

Wskazania wymaga, że zeznaniom wezwanych świadków Sąd dał wiarę w całości, gdyż zostały złożone przez osoby, które pracowały z wnioskodawcą wspólnie w jednej brygadzie, w tym samym okresie a zakres ich obowiązków był tożsamy z zakresem obowiązków odwołującego. Nadto zeznania świadków oraz wnioskodawcy były zgodne, logiczne oraz zarówno wewnętrznie jak i wzajemnie spójne.

Organ rentowy wskazał na argument, że przedsiębiorstwo wnioskodawcy jest przedsiębiorstwem o charakterze budowlano-montażowym i w związku z tym nie można prac wykonywanych przez powoda a ujętych w dziale energetyka swobodnie przenosić do działu związanego z budownictwem a zwłaszcza z budownictwem przemysłowym. Sąd będąc świadomym istniejącego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego branżowego charakteru prac w szczególnych warunkach uznał jednakże, że dział Przedsiębiorstwa (...) w L., w którym pracował wnioskodawca jako elektromonter był działem który w sposób wyłączny zajmował się pracami, mającymi charakter prac w szeroko pojmowanej energetyce. Wobec powyższego nie ma w ocenie Sądu przeszkód aby uznać prace ubezpieczonego za prace w szczególnych warunkach.

Mając na uwadze powyższe Sąd stanął na stanowisku, że wnioskodawca wykazał, iż posiada wymagany staż pracy w warunkach szczególnych.

W oparciu o powyższe ustalenia oraz zapisy art. 477⁽¹⁴⁾ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję ZUS i orzekł o przyznaniu wnioskodawcy J. B. prawa do emerytury od 28 listopada 2017 r. (...)

Stosownie do treści art. 118 ust. 1a ustawy emerytalnej, Sąd orzekając o prawie do emerytury, ma obowiązek stwierdzenia, czy organ rentowy ponosi czy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji i przyznania tego prawa na etapie postępowania administracyjnego. Z uwagi na okoliczność, iż wnioskodawca w ogóle nie przedstawił jakichkolwiek dokumentów na okoliczność charakteru jego prac i w konsekwencji, w sprawie konieczne było przesłuchanie szeregu świadków, to Sąd uznał, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w przyznaniu prawa do świadczenia i z tych względów orzekł jak w pkt II wyroku.